

A person is walking away from the camera down a narrow, cobblestone street at night. They are holding a large umbrella that is blue on top and red on the bottom. The street is illuminated by warm, yellow streetlights, creating a soft glow. The buildings on either side are dark, and the overall atmosphere is quiet and somewhat mysterious. The title 'Verdwaald in de nacht' is written in a light blue, cursive font across the lower part of the image.

SANDRA BERG

Roman

*Verdwaald
in de
nacht*

Sandra Berg

Verdwaald in de
nacht

Uitgeverij Zomer & Keuning

‘When someone we love dies, we get so busy mourning
what died that we ignore what didn’t’ – Ram Dass

1

Het was windstil en nog bijna warm, hoewel de herfst op de loer lag.

Danique bleef staan bij het raam van het kleine Aziatische restaurant op de Roggelseweg in Haelen en keek naar de keramische beelden van de leeuwen met zwaarden in de bek en de matzwarte lachende boeddha, Maitreya, die voor vriendelijkheid staat in een wereld die harder en kouder werd. Finn had haar zo'n beeldje cadeau gedaan en haar precies dat verteld. Ze had niet geweten of ze het serieus moest nemen.

Finn, de tiener die altijd leek te lachen en midden in het leven stond. Finn, wiens wereld voor zich lag en die uitkeek naar een studie in Wales, in dat deel van Engeland waar hij verliefd op was geworden vanaf de eerste keer dat ze Daniques broer Roald bezochten die in Aberystwyth woonde en in de Nationale Bibliotheek van Wales, Llyfrgell Genedlaethol Cymru, werkte. Finn die in een toekomst leek te geloven en de wereld een stukje mooier wilde maken. Juist hij had die woorden in de mond genomen. Ze had het serieus moeten nemen.

Ze stonden achter glas met donkerrode Chinese tekens en een omlijsting in dezelfde kleur: die brullende leeuwen en de lachende boeddha.

Het licht van de straatlantaarns tekende sterren in de ruit, waarachter duisternis heerste.

Ze zag zichzelf, als een reflectie in het glas.

Een vrouw met ingevallen wangen en enigszins vet, uit model gegroeid blond haar, gekleed in een joggingpak dat als een jutezak om haar vermagerde lichaam zat. Een pak dat allang niet meer werd gebruikt voor de sportieve bezigheden waarvoor ze het ooit had gekocht.

Ze zag niet de succesvolle zakenvrouw, die ze tot drie maanden ge-

leden dacht te zijn. In de ruit keek het type vrouw haar aan, dat onder een brug zou slapen.

Maar ze sliep niet onder een brug.

Ze sliep in een riant bed met een bijna nieuw matras met speciale vering in een villa op de Burgemeester van de Broekstraat, waar ze alleen nog maar de echo van haar eigen voetstappen hoorde of het geschetter van waardeloze programma's op de televisie. Geen vertrouwde stemmen meer. Geen muziek.

Ze sliep op een plek waar ze niet wilde zijn. En waarvan ze zich niet kon losrukken.

Ze staaarde in haar eigen ogen, bijna verborgen in de duisternis van haar oogkassen. Haar benen trilden. Kracht vloeide weg.

Het is goed zo, dacht ze.

En toen was er niets meer.

Het leek niet meer dan een moment. Een fractie van een seconde waarin je ogen knippen.

Het was er opeens: een gezicht boven haar, bijna alsof het zweefde. Het kwam haar vaag bekend voor.

Ze wist niet wat er was gebeurd. Ze voelde de harde tegels onder haar rug en de kou die haar lichaam binnendrong. Ze voelde het verzet van haar spieren en het onophoudelijk rillen van haar lichaam.

'Mevrouw?' Twee bruine ogen keken haar bezorgd aan. Ze wilde antwoord geven, maar er kwam geen woord over haar lippen.

'Ik help u overeind,' besloot de vrouw.

Ik kan goed zelf overeind komen, dacht Danique. Het kwam vanzelf... die gedachte. Het was aan haar verbonden, zoals de kleur van haar ogen en de vorm van haar gezicht. Ik kan het allemaal zelf.

Ze sprak ook die woorden niet uit. Ze probeerde het wel... overeind komen. Maar haar benen waren geweekte broodkorstjes en haar lichaam dat van een stoffen pop.

De vrouw was kleiner dan Danique, maar verrassend sterk.

Ze stelde geen vragen, maar hielp haar overeind en loodste Danique het donkere restaurant binnen. Het licht knipte ze pas aan toen Danique in de stoel zat waar ze vaak had gezeten als ze wachtte op het eten dat ze had besteld. Om het mee naar huis te nemen. Of om het hier, in het restaurant, op te eten.

Ze herkende de vrouw nu. Ze wist geen naam, maar ze had haar vaak genoeg gezien.

Het was de eigenaresse van dit restaurant.

Ze was ergens rond de zestig, meende Danique. Zo'n twintig jaar ouder dan zichzelf. Maar de vrouw had haar zonder zichtbare moeite overeind geholpen en in de stoel gezet waar ze nu als een stel aan elkaar geknoopte vodden wat onhandig een houding probeerde te vinden, terwijl de eigenaresse van het restaurant met kaarsrechte rug op haar neerkeek.

'Heb je al gegeten?' vroeg ze.

Danique begreep de vraag niet.

De vrouw haalde even haar schouders op. 'Dat is niet wat jullie zeggen, nietwaar? Misschien moet ik vragen hoe het gaat?' Haar wenkbrauwen maakten een peinzende boog. 'Dat klinkt als een domme vraag,' besloot ze toen. 'Ik maak soep voor je, ja?'

Ze wachtte niet op een reactie, maar beende weg, de keuken in.

Danique bleef zitten waar ze zat. Ze had waarschijnlijk niet eens anders gekund, al had ze dat gewild.

Het restaurant was nu spaarzaam verlicht en de tafels en stoelen leken stille getuigen, die deels in de duisternis verborgen bleven.

Een rij van de drie porseleinen Chinese geluksgoden, Fu, Lu en Shou, op de bar keken met hun glinsterende ogen op haar neer en veroordeelden haar.

De Chinese eigenaresse van het restaurant kwam terug en zette een kom warme misosoep voor Danique neer.

Ze ging zelf tegenover haar zitten: een kleine, tengere, vrouw in een keurige broek met vouw, blouse met bescheiden bloemetjes en grijs vest. Haar zwarte haren in een klein staartje bij elkaar gebonden. Twee plukjes waren aan het elastiek ontsnapt.

‘Je bent vaker hier geweest,’ wist ze. ‘Eten halen. En als gast.’ Haar mond vormde een kleine glimlach. ‘Maar je zag er beter uit toen.’

Danique knikte. Gaf geen verklaring. Ze wist niet eens of de vrouw daarom vroeg.

‘Ik kan een dokter bellen...’ zei de vrouw aarzelend. Ze keek Danique onderzoekend aan.

Danique schudde haar hoofd.

Ze knikte. ‘Eet maar,’ zei ze.

De gedachte aan eten maakte Danique misselijk. En toch... toch lokte de geur van de soep als de zang van een sirene.

Haar hand trilde toen ze de lepel oppakte en in de soep stak.

Voorzichtig nam ze haar eerste hap. Ze voelde de warmte via de slokdarm haar lichaam binnenglijden. Warmte waar ze zo wanhopig naar verlangde.

Ze nam nog een hap. En nog een. Sneller en sneller, alsof ze bang was dat de kom soep onder haar handen zou verdwijnen.

Het was niet iets wat ze wilde doen. Dit hebbelijke, gulzige naar binnen werken van de soep. Het ging gewoon vanzelf.

Beschaamd gleed haar blik naar de vrouw tegenover haar, die met haar handen in de schoot toekeek.

Maar de vrouw moedigde haar slechts aan met haar blik.

Ze wist niets van de schuld die Danique op haar schouders met zich meezeulde.

‘Dank je,’ wist Danique eruit te brengen toen de kom leeg was.

De vrouw schudde haar hoofd. ‘Het is al goed.’ Ze maakte een kleine buiging met haar hoofd. ‘Gaat het weer een beetje?’ Ze keek haar onderzoekend aan.

Zou ze vragen gaan stellen?

‘Ja. Ja, het gaat. Het spijt me als ik tot last was. Ik...’ Ze aarzelde. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Je stond voor het raam. Je keek naar binnen. En opeens zakte je in elkaar.’

‘Ah.’

‘Ben je ziek of zo?’

Danique schudde haar hoofd. ‘Te weinig gegeten, vrees ik.’ Ze richtte haar blik op de lege kom. ‘Te druk, zie je...’ Een leugen natuurlijk. Niet het feit dat ze te weinig had gegeten, maar dat over die drukte. De schijn die ze nog altijd op probeerde te houden. Ze kon de vrouw tegenover zich niet aankijken. ‘Eigen bedrijf.’ Ze haalde haar schouders op. Alsof dat alles verklaarde.

‘Ah,’ zei de vrouw. ‘Hard werken. Is niet erg, hoor. Hard werken is niet erg,’ zei de Chinese vrouw. ‘Het is de enige manier om iets te bereiken. Maar dat weet je vast.’

Danique knikte.

‘Stress is iets anders. Stress is als een dikke mist. Je ziet niet meer wat voor je ligt.’

Nee. Danique zag niet meer wat voor haar lag. Maar ze wist wel dat ze aan de rand van een diep ravijn stond.

Ze stond op. Ze wiegde een paar tellen op haar benen, niet zeker of ze haar gewicht konden dragen, maar vond uiteindelijk een vage vorm van stabiliteit. ‘Ik moet naar huis,’ zei ze.

‘Natuurlijk.’ De vrouw stond ook op en knikte beleefd met haar hoofd, zoals ze vaker deed.

‘Nogmaals bedankt,’ zei Danique.

‘Het was niets, eh...’ De vrouw keek haar vragend aan.

‘Danique. Ik heet Danique.’

De glimlach van de vrouw was licht, als de vleugelslag van een vlinder. ‘Xue. Ik ben Xue.’

‘Dank je, Xue. Erg aardig van je.’

‘Nee, nee. Graag gedaan, Danique. Zorg goed voor jezelf.’

Het voelde alsof ze een warme ruimte verliet, toen ze weer naar buiten ging. Het was nog steeds niet bijzonder koud, maar de lucht om haar heen voelde als een kilte die meteen weer haar lichaam binnendrong.

Ze aarzelde. Ze overwoog haar zwerftocht voort te zetten, maar nog

steeds leek ze niet op haar benen te kunnen vertrouwen en bracht haar duizeligheid haar aan het wankelen.

Terug naar huis was de enige optie.

Het Raadhuisplein, iets verderop, was verlicht door lantaarns en enkele etalages van de winkels. Heel even bleef Danique staan op de hoek van het Raadhuisplein en de Keverbergstraat, waar haar lichaam in het licht, dat door de grote ramen van de elektriciteitswinkel Bex naar buiten stroomde, een lange schaduw tekende.

Voor cafetaria Het Haantje stond een groepje jongens met scooters. Een van hen beet haastig in een frikandel, die hij blijkbaar op de valreep had gekocht, terwijl de anderen al aanstalten maakten om weg te rijden. Er waren twee meiden bij die nogal veel kabaal maakten, vechtend om aandacht.

Hoe oud zouden ze zijn? Zestien? Zeventien? Misschien ouder?

Zou een van hen Finn kennen? Of kenden ze hem allemaal?

Wisten ze het?

Natuurlijk wisten ze het. Haelen was een dorp van nog geen 4500 inwoners. Iedereen wist alles.

Ze wendde zich haastig van hen af en liep de Keverbergstraat in, voorbij de etalageruiten van Bex, linksaf, voorbij de bejaardenhuisjes, rechtsaf richting Grote Kampweg.

De bewoners van het dorp waren teruggekropen in hun stenen holen, steeds vaker afgeschermd van de wereld met rolluiken. Anderen hadden gordijnen in zachte tinten dichtgetrokken of gunden voorbijgangers een blik naar binnen, waar mensen op het scherm van de vaak gigantische televisie vrijwel altijd de enigen waren die bewogen.

In sommige voortuinen belichtten spotjes speciale planten of bomen, in andere tuinen overheerste het onkruid. De meeste voortuinen lagen er echter simpel en bescheiden bij, terwijl de achtertuinen waren afgeschermd met hoge schuttingen, heggen of klimop.

Lantaarnpalen strekten zich in lange, kaarsrechte rijen voor haar uit, als stille wachters.

Lantaarnpalen met hoedjes op. Zo noemde Finn ze, toen hij nog klein was. Ze had erom gelachen. En beseft dat het, vanuit een kinderlijke fantasie, best weleens zo zou kunnen zijn.

Links van haar doemde de verlichte Vogelmolen op met zijn lichtgevende zuilen en spotjes gericht op de naam van het restaurant. Erachter lag het kasteel, uitgelicht door nog meer spotjes, lampjes in kerstsfeer, en zijn toren die als een lichtgevende cilinder boven alles uitstak.

Finn had altijd daarheen willen gaan als het donker was. Had altijd genoten van de lampjes.

In de verte raasde een trein voorbij in hetzelfde tempo waarin het leven voorbijraasde. En met hetzelfde kabaal.

Naar huis... had ze dat niet besloten? Maar hoe dan?

Ze liet het kasteel links liggen. Stapte haastig door. Verder lopen. Verder, verder en verder.

Totdat ze automatisch tot stilstand kwam. Bijna alsof haar lichaam aan de noodrem trok. Haar benen trilden. Haar hoofd was licht.

Ze was niet bang om te vallen. Niet bang dat ze zou blijven liggen om nooit meer op te staan. Integendeel.

Ze was bang dat iemand haar dan vond. Dat ze gered werd door goedwillende mensen en in de handen van artsen terecht kwam met al hun vragen en die een psychiater naar haar bed zouden sturen.

Ze draaide zich om, liep terug naar de kruising met de Kasteelstraat en liep die weg in, regelrecht naar de Burgemeester van de Broekstraat, waar de villa lag die ze zo lang haar thuis had genoemd.

Ze keek niet meer naar de lichtjes van de Vogelmolen en Kasteel Aldenghoor.

Ze keek naar het zwarte water van de vijver en naar de zwakke contouren van het eiland, dat in de duisternis grotendeels verborgen ging.

Ze volgde een kort moment met haar blik de Haelense beek, die 's avonds een donkere ader leek, die dwars door het dorp liep.

Het was alsof ze bij zichzelf naar binnen keek, waar niet veel meer

dan de duisternis heerste, die zijn zwarte tentakels had uitgespreid als vertakkingen van zo'n beek.

Zwarte inkt in haar aders. Duisternis om haar heen. Alsof ze verdwaald was in een oneindige nacht.

Ze richtte haar aandacht weer op de vijver. Liep het gras op. De schuine helling omlaag. Tot aan de rand van het water.

Het water was stil en donker, met her en der flarden van een drijvend tapijt van bladeren. De vijver weerkaatste het licht van de lantaarns, maar spiegelde haar niet.

Hoe diep was het water?

Haar voeten schoven verder naar de rand. Ze wankelde op die aflopende wal.

Maakte het uit? Ze kon een voet op een van de paaltjes zetten, die onder water niet of nauwelijks zichtbaar waren. En dan nog een stap... Erin springen? Was het daar diep genoeg voor? Of liep je gewoon het water in, totdat je in de diepte terecht kwam en het water boven je hoofd sloot. Als het niet diep genoeg was, kon je op de bodem knielen. Gaan liggen, desnoods. Totdat het water boven je hoofd sloot en je stopte met ademen. Ze zag het voor zich. Hoe ze precies dat dan zou doen. Het was een mal gezicht.

'Cookie, nee. Cook nee,' riep iemand. Het volgende moment sprong een harige hond tegen haar op en zwaaide ze met armen als molenwieken om haar evenwicht te bewaren. Net voordat ze in het water viel, greep een sterke mannenhand haar vast.

Hij was ergens in de dertig, gokte ze. Indrukwekkende buik en bol gezicht met weke lippen. 'Sorry mevrouw... sorry... die Cook... u had kunnen verdrinken.' Hij trok haar mee naar de weg. 'Het spijt mij echt enorm. Die stoute Cookie.' Cookie stond naast hen en kwispelde zo blij dat zijn hele lijf meedeed.

'Ik had niet gezien dat u daar stond. Ik bedoel... je verwacht het niet hè...'. De man keek peinzend naar de plek waar ze had gestaan, bijna alsof hij verwachtte daar een verklaring te zien. 'Was u de eenden aan het voeren? Die slapen nu, hoor.'

‘Eh nee... ik... eh... woon in de buurt. Ik stond daar gewoon een beetje naar het water te kijken,’ zei Danique.

‘U moet toch echt niet zo dicht bij de rand gaan staan. U had erin kunnen vallen en wat dan? Ziet u mij al achter u aan springen.’ Hij wees op zijn eigen bolle lichaam. ‘Ik kan niet zwemmen, hoor. Heb het ooit geleerd. Dat wel. Moest van pa. Maar ik heb het daarna nooit meer gedaan.’

Danique zweeg. De hond snuffelde aan haar schoenen.

‘U woont daar hè... in dat chique huis.’ Hij wees in de richting van haar villa.

Ze knikte.

‘Chique kast, hoor. U zult wel rijk zijn. Ik niet hoor. Ik heb een uitkering, weet u. Ik heb natuurlijk wel effe gewerkt in de fabriek en zo, maar ik werd er helemaal gek van. Dat lawaai en zo. Heb ook nog effe als vakkenvuller gewerkt, maar ze konden niet zoveel met mij, geloof ik. Nou ja...’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik ben gelukkig zo. Met Cookie. Ik woon in die appartementen daar... lekker dicht bij het kasteel. Doe wat vrijwilligerswerk en zo. Dat is het wel zo’n beetje. Je moet toch iets, hè.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik...’

Danique onderbrak hem. ‘Ik moet naar huis,’ zei ze.

‘Ja. Ja natuurlijk. Ik sta hier maar en...’

‘Dank je wel.’

‘Het was Cookies schuld dat u bijna viel. Hoewel u wel erg dicht bij het randje stond en...’ Ze knikte alleen even en liep weg, regelrecht naar huis.

Voor haar huis bleef ze staan.

De tuin was ooit zo’n pronkstuk geweest met prachtige planten en spotjes. Dat was niet aan haar of Jim te danken, maar aan Lars, die ze hadden betaald om er zo’n sieraad van te maken. Maar Lars kwam niet meer. Niet omdat hij het niet wilde, maar omdat zij hem had gevraagd dat niet meer te doen. En nu nam het onkruid de tuin langzaam over. Lars wist dat vast. Hij stond waarschijnlijk te popelen om weer te beginnen. Maar of dat ooit weer gebeurde?

Achter de ramen was het donker.

De vele schemerlampen die vroeger altijd hun licht hadden verspreid waren al drie maanden niet meer in gebruik. Ze hadden die daar ooit neergezet, Jim en zij, na een vakantie in Zweden, waar overal schemerlampen achter de ramen stonden en voor gezelligheid in de donkere nachten zorgden. Maar waarom zou ze de lampen nu nog aanknippen?

Het huis leek boven haar uit de rijzen als een enorme, onvriendelijke reus.

Een belachelijk groot huis. En wat was de prijs?

Het maakte haar misselijk als ze daaraan dacht. Ze voelde haar maag verkrampen.

Haar benen trilden hevig. Haar ademhaling was oppervlakkig.

Als ze hier instortte, zou een van de vele hondenbezitters, die hier nog even een snelle avondronde met zijn of haar viervoeter liep, 112 bellen. Misschien zou de baas van Cookie haar wel vinden. Dan zou ze opgenomen worden.

Vragen moeten beantwoorden. De bezorgde gezichten van haar ouders moeten zien.

En misschien van Jim. Zou Jim komen, als ze in het ziekenhuis terecht kwam?

Ze schudde haar hoofd. Wilde er niet eens over nadenken.

Met haastige passen liep ze de oprit op. Als ze maar eenmaal binnen was...

Onder de overkapping werden de designkussens van de loungeset vochtig en vies. Het deed er niet meer toe. De achterdeur was niet gesloten. Dat was hij nog maar zelden. Ze liep naar binnen, schopte haar schoenen uit in de gang en ging via de bijkeuken naar de keuken. Haar voetstappen echoden in de doodse stilte van het huis.

In de keuken bleef ze staan. Ze had hem speciaal op maat en naar eigen wens laten maken, destijds. Modern, strak, glad. Functioneel. Glanzend en nu nog steeds als nieuw, omdat een keuken nauwelijks leed als je hem zelden gebruikte. De dubbele oven had ze geprezen toen hij was geplaatst... alle schotels en gerechten die ze hierin kon maken... zelfs

iemand als zij moest op deze manier iets lekkers op tafel kunnen zetten. Maar ze was nooit erg ver gekomen met kook- en bakunst als project.

Het ingebouwde espressoapparaat met duizend functies was het enige waar ze erg veel gebruik van had gemaakt. Onmisbaar, had ze altijd geroepen. Wat was ze naïef geweest. Ze had geen flauw idee gehad wat het woord 'onmisbaar' eigenlijk inhield.

Ze liep de woonkamer in, liep een paar keer op en neer over de tegels en de zachte tapijten en trok toen de bar open met de flessen sterke drank die zij eigenlijk altijd alleen voor bezoek had gereserveerd. Ze hield niet van sterke drank. Toch greep ze nu de eerste beste fles – het bleek rum – en schonk zichzelf een glas in. Het was nooit te laat om te beginnen, bedacht ze. Zelfs in haar eigen hoofd klonk haar stem sarcastisch.

Ze ging met haar glas bij de open haard zitten, die nooit meer zou branden.

Daar zat ze dan. Omringd door dure schilderijen en kunstvoorwerpen in een huis dat door iedereen werd bewonderd, maar eigenlijk niet meer dan een leeg omhulsel was. Hoe had dit ooit belangrijk voor haar kunnen zijn? Hoe had dit er ooit echt toe kunnen doen?

Op de tafel lag haar gsm. Ze wist dat er een eindeloze lijst met ingesproken berichten wachtte. Berichten die ze niet zou afluisteren.

In haar kantoor knipperde de rode lamp van de telefoonbeantwoorder, die aangaf dat de voicemail van haar vaste telefoon ook tot aan de nok toe was gevuld. Zo zou het ook blijven.

Ze nipte aan het glas. Het goedje was smerig en brandde in haar keel. Haastig dronk ze het hele glas leeg en voelde hoe de sterke drank haar keel en slokdarm irriteerde en haar maag in kolkte als een lavastroom. Zou een volgende slok net zo vies zijn? Ze overwoog het nog, maar besloot dat je zoiets langzaam op moest bouwen. Aan tijd was geen gebrek.

Ze keek naar de deur van de woonkamer met daarachter de hal en de trap naar boven. Naar de plek waar ze zo weinig mogelijk kwam.

Heel even, slechts heel even, meende ze de klanken van een gitaar te horen, daarboven.

Ze zat daar doodstil. Haar oren tot het uiterste gespitst.

Maar er was in werkelijkheid niets.

Ze was moe. Doodmoe. Maar dat was ze al drie maanden.

Ze ging op de bank liggen en trok de plaid, die daar als een vod had gelegen, over zich heen. Het nam de kou, die haar lichaam in zijn greep had, niet weg.

Misschien omdat die zich in haar had genesteld. Voor altijd.

De aangrijpende vriendschap tussen twee moeders

Als Danique het ergste overkomt wat een moeder kan gebeuren, de dood van haar kind, stort haar perfecte wereldje in. Slapen is geen optie meer en verteerd door verdriet en schuldgevoelens dwaalt Danique 's nachts door de straten om de onzichtbare pijn in haar ziel te verzachten.

Op een nacht belandt ze uitgeput voor het restaurant van Xue, die zich over haar ontfermt. Juist deze vrouw beseft wat Danique nodig heeft, want Xue weet wat het betekent om een kind te verliezen. Lang geleden heeft ze haar dochtertje gedwongen moeten afstaan.

Terwijl zich een band tussen de twee vrouwen ontwikkelt, blijkt dat ze meer voor elkaar kunnen betekenen dan ze ooit hadden durven hopen.

Sandra Berg schrijft romans waarin de psychologie van haar personages centraal staat. In *Verdwaald in de nacht* beschrijft ze de bijzondere vriendschap tussen twee dwalende moeders, die elkaar vinden in de grenzeloze liefde voor hun kinderen.

Z&K

ISBN 978 90 2054 808 2 NUR 344

9 789020 548082

www.romanserie.nl